

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **T., S.**, so sídlom Š., L. M., IČO: X., zastúpeného B., S., so sídlom F., P., proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/228/9681-48936/2011/992025-r zo dňa 27. apríla 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/47/2011-98 zo dňa 6. decembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/47/2011-98 zo dňa 6. decembra 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č. k. 20S/47/2011-98 zo dňa 6. decembra 2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/228/9681-48936/2011/992025-r zo dňa 27. apríla 2011 spolu s rozhodnutím Daňového úradu Liptovský Mikuláš č. 660/230/59324/2010/Kand zo dňa 19. novembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 802,84 €. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako odvolací

orgán podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 660/230/59324/2010/Kand zo dňa 19. novembra 2010, ktorým bol žalobcovi dodatočným platobným výmerom vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2008 v sume 2467,56 €.

Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že predmetné daňové konanie má vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia i prvostupňového rozhodnutia. Uvedená vada spočíva v neumožnení žalobcovi klásť svedkom H. a Š. otázky pri ústnom pojednávaní v zmysle § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Konštatoval, že v danom prípade bolo medzi účastníkmi konania sporné, či ich vyjadrenia je potrebné hodnotiť ako svedecké výpovede v zmysle § 7 zákona č. 511/1992 Zb., alebo ako vysvetlenia v rámci miestneho zisťovania v zmysle § 14 ods. 5 cit. zákona. S ohľadom na vyjadrenia oboch fyzických osôb, zachytené v správnom spise, vyslovil súd prvého stupňa názor, že tieto fyzické osoby nepodávali vysvetlenia k miestnemu zisťovaniu, ale boli vypočúvaní ako svedkovia, ktorá skutočnosť vyplýva najmä z rozsahu informácií poskytnutých dožiadaným daňovým orgánom. Tieto sa netýkali vysvetlení k skutočnostiam, ktoré by mohli byť fyzicky zisťované u daňových subjektov v rámci miestneho zisťovania (napr. vysvetlenia k ohliadke veci alebo prevádzkarne, k účtovnej evidencii), ale naopak uvádzané fyzické osoby vypovedali priamo k rozhodným skutočnostiam, týkajúcich sa obchodovania medzi daňovým subjektom, ktorý zastupovali, a žalobcom. Nakoľko išlo o výsluchy, krajský súd uviedol, že žalobca bol oprávnený svedkom klásť otázky pri ústnom pojednávaní, avšak predmetné právo mu bolo znemožnené tým, že dožiadaný Daňový úrad Partizánske ani Daňový úrad Banská Bystrica I žalobcu o týchto výsluchoch svedkov neupovedomili, preto sa ich objektívne nemohol zúčastniť.

Súd prvého stupňa vyslovil, že v konaní bola zistená aj ďalšia procesná vada, ktorou je nevyhovenie žiadosti žalobcu o vyhotovenie fotokópií časti správneho spisu, a to konkrétne žiadosti správcu dane o vykonanie dožiadania pre daňové úrady Dubnica nad Váhom, Banská Bystrica I, Moldava nad Bodvou a Partizánske, ako i odpovedí jednotlivých dožiadaných daňových úradov správcovi dane. Za nesprávnu pokladal argumentáciu žalovaného v napadnutom rozhodnutí, že správca dane poskytol žalobcovi kópie tých dôkazov, ktoré poskytnúť mohol v súlade s § 22 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., keďže v zmysle cit.

zákonného ustanovenia daňový subjekt nie je oprávnený nazerat' do úradnej korešpondencie určenej pre nadriadené orgány, do registra, do pomôcok, zápisov a rozhodnutí slúžiacich výlučne pre potreby správcu dane a ďalších podkladov, do ktorých sa nesmie umožniť nazeranie s ohľadom na povinnosť zachovať v tajnosti pomery iných daňovníkov. Uviedol, že obsah žiadostí správcu dane o dožiadanie a obsah odpovedí týchto dožiadaných daňových úradov pre správcu dane nie je možné zaradiť do žiadnej skupiny písomností, ktoré sa nachádzajú v § 22 ods. 2 cit. zákona. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalovaného vo vyjadrení k žalobe, že ide o úradnú korešpondenciu, pretože v zmysle § 22 ods. 2 cit. zákona by malo ísť o úradnú korešpondenciu určenú pre nadriadené orgány, hoci v danom prípade o takúto korešpondenciu nešlo. Preto krajský súd dospel k záveru, že žalobca mal oprávnenie do nich nazerat', teda mal aj právo na doslovné odpisy, resp. fotokópie z nich vyhotovené v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona. Keďže správca dane mu nevyhovel a fotokópie, resp. odpisy nevyhotovil, bolo jeho zákonné procesné právo porušené. Súčasne však poukázal aj na skutočnosť, že žalobca bol s výsledkami jednotlivých dožiadaní správcu dane oboznámený a fotokópie zápisníc o vykonaných dôkazoch dožiadaným orgánom mu boli doručené. Ďalej uviedol, že všetky informácie obsiahnuté v žiadostiach o dožiadanie a v odpovediach na dožiadanie sú aj súčasťou týchto zápisníc, teda žalobca bol v konečnom dôsledku v plnom rozsahu informovaný aj o obsahu tých písomností, ktorých fotokópie mu boli odopreté, preto ide o takú procesnú vadu, ktorá nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť v časti výroku týkajúceho sa rozhodnutia žalovaného č. I/228/9681-48936/2011/992025-r zo dňa 27. apríla 2011 tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania neprizná. Podané odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k záveru krajského súdu ohľadom p. Š. namietal, že žalobca v priebehu daňovej kontroly doložil Upresnenie realizácie vysielania reklamných spotov pre klienta T., S. L. M. v roku 2008 vyhotovené spoločnosťou D. S., S. s dátumom 26. mája 2010, v ktorom sa k faktúre č. X. uvádza, že reklamné spoty v počte 15 boli prednostne vysielané v mesiaci január 2008 v Rádiu L.. Zostatok, t.j. 35 spotov bolo objednaných pre odvysielanie v Rádiu D., ktoré v 3. mesiaci 2008 zaniklo. Reklamné spoty boli odvysielané náhradným spôsobom v 10. mesiaci 2008, ktorú skutočnosť riešilo obchodné oddelenie spoločnosti R., S., vlastniacej Rádio D.. K faktúre č. X. doplnil, že reklamné spoty v počte 22 boli objednané pre odvysielanie v Rádiu D.. Keďže Rádio D. v 3. mesiaci 2008 zaniklo, reklamné spoty boli

odvysielané náhradným spôsobom v 11. mesiaci 2008 podľa dispozícií obchodného oddelenia spoločnosti R., S. Dodal, že na základe uvedeného správca dane dožiadal Daňový úrad Banská Bystrica I listom č. 660/320/29409/2010/Cak zo dňa 1. júna 2010, v ktorom požiadal o preverenie, či v roku 2008 spoločnosť Rádio L., S. odvysielala reklamnú kampaň pre spoločnosť T., S., ktorú jej vyfakturovala spoločnosť D. S., S. Následne v odpovedi na dožiadanie Daňový úrad Banská Bystrica I uviedol, že vykonal miestne zisťovanie v Rádiu L., S. Zo zápisnice o miestnom zisťovaní č. 651/320/41968/10/Štr zo dňa 22. júna 2010 vyplynulo, že v archíve reklamných produktov Rádía L., S. sa nenachádza Mediaplán pre spoločnosť T., S. a Rádio L., S. nikdy nevykonávalo reklamné, príp. mediálne kampane pre T., S., ani prostredníctvom D. S., S., s ktorou malo Rádio L., S. uzatvorenú v roku 2003 Zmluvu o poskytovaní reklamného vysielacieho času, teda pre spoločnosť T., S. nebola odvysielaná žiadna reklamná kampaň, preto neboli kampane ani vyfakturované. Ohľadom záverov súdu prvého stupňa, týkajúcich sa p. H. namietal, že v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 668/320/27368/2010/Ryb zo dňa 12. júla 2010 sa p. Ž. (bývalý konateľ a bývalý splnomocnený zástupca spoločnosti D. S., S.) vyjadril, že si myslí, že reklamná kampaň bola odvysielaná aj v Rádiu H. F. T.. Ďalej uviedol, že správca dane na základe uvádzaného dožiadal Daňový úrad P. listom č. 660/320/41378/2010/Cak zo dňa 20. júla 2010 o preverenie, či v roku 2008 spoločnosť S., S., P. (majiteľ Rádía H. F.) odvysielala reklamnú kampaň pre spoločnosť T., S., ktorú tejto spoločnosti vyfakturovala spoločnosť D. S., S. Následne v odpovedi na dožiadanie Daňový úrad Partizánske zaslal zápisnicu o ústnom pojednávaní č. 641/320/25855/2010/Dra zo dňa 13. augusta 2010. Konateľ spoločnosti S., S., P. – p. M. H. do zápisnice uviedol, že spoločnosť S., S. neodvysielala žiadne reklamné kampane pre spoločnosť T., S. Spoločnosť, ktorej bol konateľom, mala v roku 2008 zmluvný vzťah so spoločnosťou D. S., S. a odvysielala pre ňu v období roku 2008 reklamné kampane, avšak nie pre spoločnosť T., S. L. M.. Pre spoločnosť D. S., S. nebolo v roku 2008 fakturované odvysielanie reklamných kampaní v Rádiu H. F. T. pre spoločnosť T., S. Žalovaný doplnil, že pracovníkom správcu dane bola predložená kniha odberateľských faktúr, odberateľské faktúry a mediálne záznamy, z ktorých boli skutočnosti uvádzané p. H. overené. Žalovaný sa síce stotožnil so záverom krajského súdu, že právo zakotvené v § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., t.j. právo klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnom šetrení prináleží daňovému subjektu vždy, nech je výsluch svedka vykonávaný v ktorejkoľvek fáze daňového konania, teda jedná sa o jednu zo základných zásad daňového konania uvedených v § 2 zákona č. 511/1992 Zb., avšak zároveň namietal, že ak je záver správneho orgánu okrem dôkazov získaných v rozpore s § 15 ods. 5 písm. e/

zákona č. 511/1992 Zb. opretý o dostatok ďalších dôkazov, ktoré preukazujú prijatý záver (prípadne sú tieto ďalšie dôkazy priamo v zhode s výpoveďami svedkov získaných v rozpore s § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.), nemôže mať takýto procesný nedostatok vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Zdôraznil, že napriek skutočnosti, že správca dane získal uvedené dva dôkazy v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, podľa žalovaného k prijatiu záveru vysloveného v žalobou napadnutom rozhodnutí, mal dostatok ďalších dôkazov, ktoré boli v zhode s výpoveďami svedkov, čiže samotné hodnotenie týchto svedeckých výpovedí nemohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. V závere odvolania uviedol, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že v prípade, ak správcovia dane oznámili žalobcovi, že bude vypočutý svedok, žalobca sa na týchto výpovediach nikdy nezúčastnil. Rovnako tak k predloženým zápisniciam nevyjadril počas celého konania námietky voči ich obsahu.

Žalobca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. januára 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dodatočným platobným výmerom č. 660/230/59324/2010/Kand zo dňa 19. novembra 2010 Daňový úrad Liptovský Mikuláš podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2008 v sume 2467,56 € z dôvodu, že v podanom daňovom priznaní k dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2008 priznal žalobca daň vo výške 1811 €, čo predstavuje o 2467,56 € menej ako zistil správa dane opakovanou daňovou kontrolou. Žalobca podal odvolanie proti uvedenému dodatočnému platobnému výmeru, ktorý žalovaný rozhodnutím č. I/228/9681-48936/2011/992025-r zo dňa 27. apríla 2011 podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil. V administratívnom spise sa nachádza žiadosť žalobcu zo dňa 31. augusta 2010 o vyhotovenie fotokópií časti správneho spisu, a to konkrétne žiadosti správcu dane o vykonanie dožiadania pre Daňové úrady Dubnica nad Váhom, Banská

Bystrica I, Moldava nad Bodvou a Partizánske, ako i odpovedí jednotlivých dožiadaných daňových úradov správcovi dane. Z odpovede Daňového úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 9. septembra 2010 vyplýva, že podľa § 22 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. do uvedených spisov daňový subjekt nie je oprávnený nazerat', preto nemôže správca dane vyhotoviť daňovému subjektu fotokópie. Žalobca bol s výsledkami jednotlivých dožiadaní správcu dane oboznámený a fotokópie zápisníc o vykonaných dôkazoch dožiadaným orgánom mu boli doručené. Na základe dožiadania správcu dane na Daňový úrad Banská Bystrica I, bol vypočutý splnomocnený zástupca spoločnosti Rádio L., S., I. Š. Š., o čom svedčí zápisnica o miestnom zisťovaní zo dňa 22. júna 2010. Tretie osoby na výsluchu neboli prítomné. O termíne výsluchu žalobca nebol upovedomený. Na základe dožiadania správcu dane Daňového úradu Liptovský Mikuláš adresovaného Daňovému úradu Partizánske bol vykonaný výsluch M. H., konateľa spoločnosti S., S., ktorého výsluch bol zachytený do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 13. augusta 2010. Žalobca nebol o termíne výsluchu upovedomený.

Podľa 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov verejnej správy.

Vzhľadom na námietky žalovaného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zaoberal otázkou dodržania procesných práv žalobcu počas správneho konania.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) *klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní,*
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,

g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správca dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o ústnom pojednávaní v daňovom konaní spíše správca dane zápisnicu.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. každý je povinný vypovedať na účely správy dane ako svedok o dôležitých okolnostiach, ak sú mu známe; musí vypovedať pravdivo a nič nesmie zamlčať. Výpoveď môže byť podaná písomne alebo ústne. Správca dane môže svedkovi uložiť povinnosť, aby sa dostavil osobne a vypovedal ako svedok.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt je oprávnený nazeráť do spisov týkajúcich sa jeho daňových povinností, s výnimkou spisov uvedených v odseku 2. Správca dane je povinný o každom nazretí do spisu vyhotoviť úradný záznam.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt nie je oprávnený nazeráť do úradnej korešpondencie určenej pre nadriadené orgány, do registra, do pomôcok, zápisov a rozhodnutí slúžiacich výlučne pre potreby správca dane a ďalších podkladov, do ktorých sa nesmie umožniť nazeranie s ohľadom na povinnosť zachovať v tajnosti pomery iných daňovníkov.

Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. na žiadosť daňového subjektu urobí správca dane zo spisového materiálu, do ktorého možno nazrieť, doslovné odpisy, overí ich zhodu s originálom, vyznačí na nich účel ich využitia a vydá ich daňovému subjektu. Pri podaní urobenom elektronickými prostriedkami správca dane potvrdí údaje na kópii podania, ktorú predloží daňový subjekt.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správca dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Odvolačí súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 OSP).

Ak sa odvolačí súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolačí súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolačí súd stotožňuje v celom rozsahu.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Prvostupňový súd správne uviedol, že aj dožiadaný daňový úrad musí zachovávať všetky procesné postupy a rešpektovať procesné práva daňovníkov, ktoré sú stanovené zákonom. Daňový subjekt má právo klásť svedkom otázku, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Na ústnych pojednaniach, na ktorých boli vypočutí I. Š. Š. a M. H., nebol žalobca prítomný, z obsahu zápisnice ani nevyplýva, či bol žalobca na termín ústneho pojednania predvolaný alebo či bol o termíne ústneho pojednania upovedomený.

V tomto prípade neboli použité výpovede svedkov z iných daňových vecí, naopak správca dane požiadal dožiadané daňové úrady o preverenie skutočností, na základe ktorých nariadil Daňový úrad Banská Bystrica I miestne zisťovanie dňa 22. júna 2010 a Daňový úrad Partizánske ústne pojednanie dňa 13. augusta 2010, preto obsah svedeckých výpovedí nemožno považovať za pomôcky podľa § 29 ods. 6 veta druhá zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolačný súd z predloženého daňového spisu nezistil, či uvedený dožiadaný daňový úrad predvolal alebo upovedomil o termíne ústneho pojednania aj žalobcu. V spise sa nenachádza predvolanie, ani doručenky (a to ani v kópii). Na základe uvedeného možno preto konštatovať, že správca dane i žalovaný použili svedecké výpovede I. Š. Š. a M. H. v rozpore so zákonom, keďže z obsahu administratívneho spisu vyplynulo uvedené procesné pochybenie.

Najvyšší súd sa stotožnil s krajským súdom, ktorý uviedol, že obsah žiadostí správcu dane o dožiadanie a obsah odpovedí týchto dožiadaných daňových úradov pre správcu dane nie je možné zaradiť do žiadnej skupiny písomností, ktoré sa nachádzajú v § 22 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., keď tieto nepredstavujú úradnú korešpondenciu, ktorá je určená pre nadriadené orgány. Preto nebol dôvod, aby žalobcovi neboli vydané ich fotokópie resp. odpisy.

Žalovaný v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/47/2011-98 zo dňa 6. decembra 2011 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania konajúci súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď úspešný žalobca si náhradu trov konania neuplatnil a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská